

Sygn. akt V CSK 217/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa A. Spółki Akcyjnej w U.
przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 grudnia 2015 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Po pierwsze, jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego - oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Po drugie, zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazuje jednak na występowanie tej przesłanki. Skarżąca wskazała w nim na pytanie o zakres świadczeń przysługujących pacjentom ubezpieczonym w NFZ na tle przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 581). W art. 15 i 16 tego aktu wyliczono świadczenia przysługujące i nieprzysługujące ubezpieczonym, przy czym przepisy te wiążą się z bardziej ogólnym art. 45 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (jedn. tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 464 ze zm.), określający zakres świadczeń, jakie mogą być ordynowane przez lekarza.

Treść tych przepisów oraz ich wzajemna relacja są jasne i nie wywołują wątpliwości interpretacyjnych na tle okoliczności faktycznych, w których wniesiono skargę kasacyjną, sama skarżąca zaś wątpliwości te formułuje jedynie w ogólny i niejasny sposób. Znaczenie tych przepisów dla roszczenia dochodzonego w sprawie było także przedmiotem obszernych wyjaśnień Sądu drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, na których tle tym bardziej trudno dopatrzyć się w tym zakresie istotnych wątpliwości. Nie budzi ich zwłaszcza zakres finansowania świadczeń w ramach leczenia klinicznego - jest on możliwy do jednoznacznego ustalenia w stanie prawnym odnoszącym się do dochodzonego roszczenia, czego przekonująco dowodzi uzasadnienie przedstawione przez Sąd Apelacyjny. Także w tym zakresie skarżąca nie sprecyzowała przy tym

jakichkolwiek konkretnych pytań czy wątpliwości, które mogłyby odpowiadać przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych pozwanej Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw